

[Rahbæk Møller]

Også vi finder, at folk skal have en rimelig behandling, når deres ejendom eksproprieres, men siden den lovændring har det været en klar fordel at blive eksproprieret, idet man nemlig slipper for kapitalvindingsskatten. Denne besparelse var varig, idet man jo ved køb af en ny ejendom starter på et nyt grundlag, så man ved det endelige salg varigt slipper for den kapitalvindingsskat, som man er sluppet for. Det er også årsagen til, at der er eksempler på, at systemet misbruges til, at kommunerne arrangerer deres jordkøb på en måde, så det falder ind under ekspropriationsbestemmelserne, for at favorisere enkeltpersoner.

Hvad en fornuftig skatteminister ville have gjort i dette tilfælde, var selvfølgelig at lave en ordning, hvorefter kapitalvindingsskatten ikke skulle udredes, men blev indefrosset ved køb af en ny ejendom, indtil denne blev solgt. Hvis det havde været tilfældet, så kunne vi også have sluppet for, at erstatningerne i mange tilfælde i praksis blev fastsat, så de både dækkede en rimelig handelsværdi og kapitalvindingsskatten – som hr. Karl Nielsen jo netop har dokumenteret at det skete i Surløkkesagen.

Nu foreslår hr. Anders Poulsen m.fl., at den uretfærdige lovgivning skal have tilbagevirkende kraft. Vi kan kun se dette som et forsøg på at udnytte økonomien hos en enkelt familie – en familie, hvis økonomi vi indlysende hverken kan eller vil omtale i detaljer her i tinget – til yderligere at ødelægge vores skattelovgivning. Vi vil med bestemt afvisning afvise dette forslag.

Dohrmann (FP):

Jeg tror, mange vil være enige i, at denne situation ville det have været klogt at undgå ved at have støttet fremskridtspartiets forslag, første gang vi fremsatte det, om at ophæve kapitalvindingsskatten fuldstændigt. Den skat er asocial, den er umoralsk. Den har medført så mange ulykker og menneskelige tragedier, at det ville have været det eneste rigtige. Sammenligner man med det provenu, statskassen får ind på kapitalvindingsskatten, er det helt urimeligt, at den skat ikke for længst er fuldstændigt afskaffet.

Jeg er enig med hr. Hagen Hagensen i, at det er lidt uheldigt, at man tager et enkelt eksempel frem, men jeg skal ikke beklage, at

Surløkkesagen er blevet diskuteret offentligt, at pressen har taget den frem, for jeg tror, at den sag har åbnet manges øjne for, hvilke problemer man løber ind i, og hvilke uretfærdigheder der begås.

Jeg lagde mærke til, at skatteministeren afviste forslaget, bl.a. med den begrundelse, at man ikke kunne begynde at diskutere enkelte skattesager. Mig bekendt har Surløkkfamilien aldrig nogen sinde frabedt sig, at man gik ind i deres sag. Derfor synes jeg, at det rent ud sagt er noget vrøvl. Det er en dårlig undskyldning, skatteministeren kommer med. Hvis man har noget, der hedder tavshedspligt, så må det være af hensyn til den enkelte skatteyder. Såfremt skatteyderen ikke har noget imod, at sagen bliver diskuteret offentligt, så kan skatteministeren heller ikke have det. Derfor er det som sagt kun en undskyldning.

Vi har som sagt gentagne gange fremsat forslag om, at kapitalvindingsskatten bliver afskaffet. Lige så mange gange har vi fået forslaget stemt ned. For at lappe lidt på det og afbøde de værste virkninger stillede vi også den 22. maj 1979 et ændringsforslag – som faktisk er identisk med det forslag, vi her diskuterer – om, at loven om fritagelse skulle have tilbagevirkende kraft. Det er rigtigt, som det er sagt, at dengang var socialdemokratiet og venstre i et regeringsamarbejde, og det var begrundelsen fra venstre dengang for at stemme imod vort forslag. Derfor kan det da glæde os i dag, at venstre er med som medforlagsstiller og oven i købet har taget initiativ til, at det bliver fremsat.

Vi mener som sagt, at dette forslag skal vedtages hurtigst muligt. Vi mener, det er helt urimeligt, at en familie, som bliver tvunget fra hus og hjem, ikke skal have en erstatning så stor, at de kan bosætte sig et nyt sted uden at være økonomisk dårligere stillet. Det vil være forkasteligt, hvis folketinget forkaster dette forslag, hvis skatteministeren m.fl. er skyld i, at man skal begære fogden til at sætte familien ud, fordi det offentlige har tvunget dem væk, fordi der skulle opføres en bro. Selvfølgelig kan det ikke undgås, at nogle bliver tvunget til at flytte i den slags situationer, men samfundets pligt og folketingets pligt må være at yde en erstatning så stor, at de i hvert fald ikke bliver dårligere stillet.

Til slut vil jeg godt komme med et par bemærkninger til det radikale venstre, for jeg